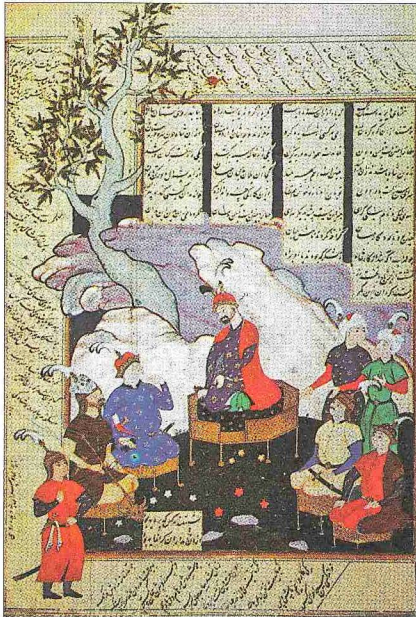

rında Şah I. Tahmasb'in (1524-1576) saray nakkaşhânesine girmiş ve dönemin ressam, hattat, rugan ustası Mevlânâ Muzaffer Ali'nin yanında yetişerek portre yapmada eşine az rastlanan bir üstat olmuştur; 1590'lı yılların sonuna doğru da görevinden ayrılarak Şiraz'da yaşamaya başlamıştır (Kādî Ahmad, s. 191). Gelibolulu Mustafa Âlî ise Siyâvuş'un Üstat Hasan'ın öğrencisi olduğunu ve müzehhipliği ondan öğrendiğini, musavvirlikteki ustalığına önceki üstatların güzelliklerini taklit ederek ulaştığını, Musavvir Mihrâb'ın Siyâvuş'un hem kardeşi hem öğrencisi olduğunu ve kendisinin *Menâkıb-ı Hünerverân*'ı bitirdiği yılda (995/1587) İstanbul'a gelen Tebrizli Veli Can'ın da Siyâvuş'un yanında yetiştiğini yazar (*Menâkıb-ı Hünerverân*, s. 64, 67). Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'ndeki murakka'lardan birinin içinde bulunan kalem-i siyahî tekniğiyle yapılmış bir resmin üzerinde, "gulâm şah velâyet Siyâvuş nakkaş" ibaresi okunmaktadır (Hazine, nr. 2135, vr. 11^b). Bu resim bir ağaç altında oturan ve biri saz çalan, diğeri elinde tuttuğu sayfadan muhtemelen şarkı sözlerini okuyan iki genci tasvir eder. Siyâvuş'un özgün imzasını taşıyan resim onun siyah kalem tekniğinde üstat olduğunu göstermektedir. Siyâvuş'un bu

Siyâvuş Bey'in, Rüstern ve babası Zâl'i Keyhusrev'in huzurunda gösteren bir minyatürü (New York Metropolitan Museum of Art, nr. 35.48)

teknikte yaptığı ejder öldüren kahraman tasvirinin sağ alt köşesinde de yukarıdaki ibare yer almaktadır (Sakisian, rs. 157). Firdevsî'nin *Şâhnâme*'sinin 1575-1580 yılları arasında istinsah edildiği ve aynı zamanda resimlendiği sanılan bir nüshasının minyatürlü sayfalarından on dokuzunun kenar kısmına Siyâvuş'un, üçünün kardeşi Mihrâb'ın ve geriye kalanların da dönemin nakkaşları Zeynelâbidîn, Murad, Nakdî ve Sâdîkî'nin isimleri yazılmıştır (Robinson, XIV [1976], lv. I-VIII). Bu isimlerin gerçekten adı geçen nakkaşların imzaları olup olmadığı konusunda kuşku vardır. Ancak *Şâhnâme*'deki Siyâvuş imzalı minyatürlerle (a.g.e., XIV [1976], lv. VI^{a,b}) onun siyah kalem tekniğindeki iki eseri karşılaştırıldığında *Şâhnâme*'deki resimlerin de Siyâvuş'un elinden çıkmış olduğu söylenebilir. Kaynaklar ve resim örnekleri Siyâvuş Bey'in Safevî şahları I. Tahmasb, II. İsmâil (1576-1577), Muhammed Hudâbende (1577-1587) ve I. Abbas (1587-1629) dönemlerinde Kazvin, İsfahan ve Herat gibi önemli Horasan şehirlerindeki saray nakkaşhâne veya kütüphanelerinde görev yapan Sâdîkî Bey, Zeynelâbidîn, Mihrâb, Ali Aşgar Kâşî, Şeyh Muhammed ve Muhammedî ile aynı ortamda eser vermiş bir nakkaş olduğunu göstermektedir. Nitekim 987'de (1579) Hândmîr'in *Habîbü's-siyer* adlı eserini Sâdîkî Bey'le birlikte resimlemiştir. 1015'te (1606) hayatta idi. İskender Münşî'ye göre 1025 (1616) yılı civarında vefat etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Kādî Ahmed [Kumrî], *Calligraphers and Painters* (trc. V. Minorsky), Washington 1959, s. 191; Âlî, *Menâkıb-ı Hünerverân*, s. 64, 67; İskender Bey Münşî, *Târîh-i 'Âlem'ârâ-yi 'Abbâsî* (nşr. M. İsmâil Rıdvânî), Tahran 1377 hş., I, 275; A. Sakisian, *La miniature persane du XIIe au XVIIe siècle*, Paris-Bruelles 1929, rs. 157; L. Binyon – J. V. S. Wilkinson – B. Gray, *Persian Miniature Painting*, New York 1971, s. 55, 117, 121; A. Welch, *Artists for the Shah: Late Sixteenth Century Painting at the Imperial Court of Iran*, New Haven 1976, s. 17-41; N. M. Titley, *Persian Miniature Painting and its Influence of the Art of Turkey and India*, London 1983, s. 106, 131, 157; Abdürrefî' Hakîkat, *Târîh-i Hünerhâ-yi Millî ve Hünermendân-ı İrânî*, Tahran 1369 hş., II, 856-857; Abbas Sermedî, *Dânişnâme-i Hünermendân-ı İrân ve Cihân-ı İslâm*, Tahran 1379 hş., s. 295; S. Babaie v.dğr., *Slaves of the Shah: New Elites of Safavid Iran*, London 2004, s. 118-119; B. W. Robinson, "Isma'il II's Copy of the Shâhnâme", *Iran*, XIV, London 1976, s. 1-8, lv. I-VIII; Zeren Tanındı, "Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde Veli Can İmzalı Resimler", *TUBA*, sy. 15 (1991), s. 287-313.

SİYAVUŞ PAŞA

(ö. 1066/1656)

Osmanlı sadrazamı.

Abaza asıllıdır. Kaynaklarda Celâlî Abaza Paşa'nın yetiştirmesi olup onun hazinedarlığını yaptığı belirtilir. Paşasının idamı üzerine (1634) saraya alındı ve Seferli Odası neferatı arasına yerleştirildi. Bir süre sonra IV. Murad'ın huzurunda yapılan etkinliklerde özellikle cirit oyunundaki maharetleriyle dikkati çektiği için âdete aykırı olarak doğrudan Has Oda'ya alındı. Ardından Melek Ahmed Paşa Diyarbekir beylerbeyi olunca onun yerine silâhdar ağalığına getirildi (Şevval 1048 / Şubat 1639). IV. Murad'ın vefatı anında Siyavuş Ağa'nın da yanında bulunduğu, vefatı müteakip pa-dışahın yüzünü bir şal ile örterek durumu Sadrazam Kara Mustafa Paşa'ya haber verdiği zikredilir (Naîmâ, II, 946).

Sultan İbrâhim'in saltanatı sırasında Deli Hüseyin Paşa'nın Özü valisi olması üzerine Siyavuş Ağa'ya vezirlik verilerek kaptan-ı deryâ yapıldı (22 Cemâziyelevvel 1050 / 9 Eylül 1640). Bir yıl dört ay yirmi iki gün sürecek olan bu görevi esasında kendisine öncelikle elden çıkmış olan Azak Kalesi'nin geri alınması görevi verildi. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra donanma İstanbul'dan ayrıldı. 140 gün süren kuşatmaya rağmen herhangi bir neticeye varılmadan yalnızca Kefe'deki birlikler tahkim edilerek geri dönüldü (12 Ocak 1642). Siyavuş Paşa kaynaklara göre tersane işlerindeki liyakatsizliği, devlet adamlarıyla geçimsizliği ve görevde kusurlu bulunması gibi suçlamalarla kaptanlık görevinden alındı, ancak kendisinden yararlanmak için haslar tahsis edilip kubbe veziri yapıldı (a.g.e., III, 954).

Siyavuş Paşa daha sonra Halep beylerbeyi olduysa da (1053/1643) halka baskı uyguladığı gerekçesiyle görevden alındı ve dönmesi emredildi. İstanbul'a geldiğinde birkaç gün Yedikule'de hapiste yattı, ardından affedilerek Receb Paşa ve I. Ahmed'in kızı Gevherhan Sultan'ın kızları olan Safiye Sultan ile evlendirildi. Bundan sonra muhtelif eyaletlerde beylerbeyilik yaptı (Erzurum, Mart 1644; Tımışvar, Aralık 1644; Diyarbekir, Eylül 1647; Budin, 1648); yine kubbe vezirliğine getirildi. Onun Özü muhafazasında bulunduğu sırada ilk serdar Yûsuf Paşa'nın yerine Girit serdarı tayin edildiği (9-18 Aralık 1645), ancak Girit'e gitmek üzere yola çıkmış iken görev yeri değiştirilerek (18-27 Ocak 1646) Silistre muhafa-

zasına nakledildiği bilinmektedir (Gülsoy, s. 48-49, 76). Kazandığı devlet tecrübesi sebebiyle Sadrazam Melek Ahmed Paşa onu kendisine rakip olarak görmeye başladı ve kaptanlık verip İstanbul'dan uzaklaştırmak istedi. Fakat Siyavuş Paşa güçlü ilişkileri sayesinde tehlikeyi atlattı. Bunda yakın dostu Şeyhülislâm Bahâî Mehmed Efendi ve Kösem Sultan'ın müdahaleleri de etkili olmuştur (Naîmâ, III, 1285).

Siyavuş Paşa kubbe vezirliğini sürdürürken züüf akçe ve ağır vergilerden bunalan halk ve esnaf Şeyhülislâm Karaçelebizâde Abdülaziz Efendi'yi zorla önüne katarak saray önüne gelmiş, çıkan karışıklıklar sırasında Melek Ahmed Paşa'nın azliyle daha bazı ocak ağaları yeniçeri ağası Kara Çavuş'un sadrazam yapılmasını istemişse de sadrazamın vezirlerden biri olması gerektiği görüşü öne çıkmış (Kâtib Çelebi, s. 895; Mehmed Halîfe, s. 38-40) ve neticede bu makama en çok lâıyk olduğu gerekçesiyle Siyavuş Paşa'nın sadrazamlığına karar verilmiştir. Bu karışıklıklar sırasında IV. Mehmed ile Abdülaziz Efendi arasında yeni sadrazamın seçimi konusunda bir konuşma geçtiği ve şeyhülislâmın tekliyle sadârete getirildiği de rivayet edilir (Karaçelebizâde, s. 73-74, 124, 226).

4 Ramazan 1061'de (21 Ağustos 1651) sadrazam olan Siyavuş Paşa, bir ay yedi gün süren görevi sırasında ocak ağalarını dayanan Büyük Vâlide Kösem Sultan ile saray halkından güç alan Vâlide Turhan Sultan arasındaki şiddetli rekabetin daha da arttırdığı problemlerle karşı karşıya kaldı. Açık bir tehlike ve tehdit halini alan ocak ağalarının tahakkümünü kırdı, sorumluları cezalandırdı. Ancak bunu yaparken destek aldığı Dârüssaâde Ağası Uzun Süleyman Ağa'nın bu defa kendisi benzer bir tehlike olarak ortaya çıktı. Siyavuş Paşa'nın Emîr Paşa yerine Halicioğlu'nu defterdar yapma teşebbüsü Süleyman Ağa tarafından engellendi. Sadrazam ile ağa arasındaki ihtilâf giderek büyüdü ve Siyavuş Paşa gözden düştü. Saraya çağrılarak sadâret mührü Süleyman Ağa tarafından kendisinden alındı (15 Şevval 1061 / 1 Ekim 1651), hatta öldürülmek için bostancıbaşıya teslim edildi; ancak Turhan Sultan'ın müdahalesiyle canını kurtarabildi (Naîmâ, III, 1366-1368). Ardından malları müsâdere edildi ve Malkara'ya sürüldü. Kısa bir müddet sonra Fazlı Paşa'nın yerine Bosna beylerbeyi oldu (Kâtib Çelebi, s. 901; Abdurrahman Abdi Paşa, s. 33).

Daha sonra sadrazamlığa getirilecek olan Abaza asıllı İpşir Mustafa Paşa'nın Abaza

Hasan'la birleşerek isyan etmesi olayında onun Siyavuş Paşa'dan aldığı tâlimatla hareket ettiği şeklindeki suçlama yüzünden yeniden katli gündeme geldiyse de bazı araçlar sayesinde bundan da kurtuldu ve Bosna'daki görevi Rumeli beylerbeyliğiyle değiştirildi. Kandiye'yi muhasara eden askere yardım için bütün sipahi ve cebelüsü ile muhasaraya katılmak şartıyla Rumeli beylerbeyliğine getirilen Siyavuş Paşa (17 Nisan 1652) aldığı emir üzerine hareket etti, ancak askerlerini adaya ulaştırmadan geri döndü. Bu arada Gürcü Mehmed Paşa'nın idaredeki zaafı yüzünden sadâretten alınması gerektiğinde yerine şeyhülislâm ve nakîbüleşraf tarafından yine Siyavuş Paşa önerildi, fakat Tarhuncu Ahmed Paşa'da karar kılındı. Rumeli'den sonra Silistre valisi olan Siyavuş Paşa bu görevi sırasında Kazaklar'ın taşkınlıklarına karşı sahil savunmasında başarılı oldu; ancak Silistre ve Şumnu halkından aleyhinde İstanbul'a birçok şikâyet ulaştı (Naîmâ, III, 1432, 1482, 1494-1495, 1530).

Süleyman Paşa'nın sadâreti zamanında âcil yardım için Girit'e gitmekle görevlendirildi (Şubat-Mart 1656). Fakat Silistre'den Girit'e geçmeden arka arkaya sadâret değişiklikleri meydana gelince (Gülsoy, s. 69-70, 76) onun durumu değişti. Bu arada merkezde her sadrazam değişikliği sırasında ismi adaylar arasında zikrediliyordu. Derviş Paşa'nın yerine geçecek sadrazamın belirlenmesiyle ilgili müşaverede yine adı geçti, ancak Turhan Sultan ve saraydaki ağalar geçmiş dönemdeki vukuatı hatırlatarak bunun büyük bir çekişmeye yol açacağı endişesini dile getirdi. Bir süre sonra Vak'a-i Vakvâkıyye diye bilinen büyük karışıklıklarda sadâret kaymakamı Zurnazen Mustafa Paşa sadrazam olduysa da olaylarda dahil bulunduğunun anlaşılması ve askerinin onu istememesi üzerine tayininin dördüncü saatinde mühür kendisinden alındı ve aynı gün Siyavuş Paşa ikinci defa sadrazam oldu (9 Cemâziyelevvel 1066 / 5 Mart 1656). Haberi Silistre'de iken alan Siyavuş Paşa hemen gemiyle İstanbul'a geldi ve huzura çıkıp hil'at giydi (15 Mart). Ancak gelirken humma hastalığına yakalandı. Bir ay yirmi iki gün süren bu ikinci sadâretinde hastalığı sebebiyle divan toplantılarına bir defa katılabildi. IV. Mehmed'in hastalığı giderek artan sadrazama özel bir ihtimam gösterdiği, hatta kendisini hasta yatağında ziyaret ettiği belirtilmektedir (Abdurrahman Abdi Paşa, s. 75). Siyavuş Paşa hasta olmasına rağmen kendisi için yakın bir tehlike olarak

gördüğü ve gerçekten de liyakati sebebiyle sadrazam olacağı düşünülen Defterdarzâde Mehmed Paşa'nın öldürülmesini sağladı, fakat aynı gece kendisi de vefat etti ve ertesi gün (2 Receb 1066 / 26 Nisan 1656) ikisinin cenaze namazı aynı vakitte kılındı. Siyavuş Paşa'nın mezarı Çemberlitaş'ta Atik Ali Paşa hazîresindedir. İki defada toplam üç ay sadrazamlık yapan Siyavuş Paşa devrin kaynaklarında cesur ve heybetli olması yanında kibirli, zalim, garazkâr bir devlet adamı olarak anılır.

BİBLİYOGRAFYA :

Topçular Kâtibi Abdülkadir (Kadrî) Efendi Târîhi (haz. Ziya Yılmaz), Ankara 2003, s. 1148, 1150-1152, 1159, 1162; *Kâtib Çelebi, Fezleke* (haz. Zeynep Aycibin, doktora tezi, 2007), Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 724, 816, 895, 897-898, 901; Karaçelebizâde Abdülaziz Efendi, *Ravzatü'l-ibrâr Zeyli* (haz. Nevzat Kaya), Ankara 2003, s. 73-74, 99, 100, 124, 126, 142, 226, 234, 242, 249, 258, ayrıca bk. neşreden giriş, s. XXII; Mehmed Halîfe, *Târîh-i Gilmânî* (s.ngr. Kamil Su), Ankara 1999, s. 38-40, 54-55, 57-58; Abdurrahman Abdi Paşa, *Vekâyi'nâme* (haz. Fahri Çetin Derin, doktora tezi, 1993), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü, s. 29, 33, 44, 73-76; Hezarfen Hüseyin Efendi, *Telhîsü'l-beşân fî Kavânîn-i Âl-i Osmân* (haz. Sevim İlgürel), Ankara 1998, s. 190, 191; Naîmâ, *Târîh* (haz. Mehmet İpşirli), Ankara 2007, II, 895, 941, 946; III, 952, 954, 990, 1110, 1285-1286, 1321-1322, 1365-1368, 1384-1385, 1399, 1432, 1461, 1482, 1494-1495, 1530, 1550-1551; IV, 1644, 1659-1660, 1662-1664; *Hadîkatü'l-vüzerâ*, s. 93, 94; Hammer (Atâ Bey), X, 14, 183, 186-187, 192, 194-195, 254-256; *Sicill-i Osmânî*, III, 116, 117; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, III/1, s. 249, 252-259, 261, 267, 272, 293-294; III/2, s. 400, 401, 402, 408; Danişmend, *Kronoloji*², III, 389, 416-417, 421; V, 30, 34, 39, 41, 190-191; M. Orhan Bayrak, *İstanbul'da Gömülü Meşhur Adamlar (1453-1978)*, İstanbul 1979, s. 49; M. Çağatay Uluçay, *Harem II*, Ankara 1985, s. 123; Ersin Gülsoy, *Girit'in Fethi ve Osmanlı İdaresinin Kurulması (1645-1670)*, İstanbul 2004, s. 44, 48-49, 60, 69-70, 76, 81, 84-85, 101-193.

MAHMUT AK

SİYAVUŞ PAŞA, Kanijeli

(ö. 1011/1602)

Osmanlı sadrazamı.

Hırvat veya Macar asıllıdır. Enderun'da eğitim gördü. II. Selim zamanında hazine kethüdâsi iken büyük mirâhur oldu (974/1567). İstanbul'da çıkan ve hızla yayılan yangına hastalığı yüzünden müdahale edemeyen Câfer Ağa'nın yerine yeniçeri ağalığına getirildi (976/1569) ve hemen duruma el koyarak yangını söndürmeyi başardı (Peçuylu, I, 485). Bu görevi sırasında Lala Mustafa Paşa'ya vezirlik verilmesinde etkili oldu.